

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníkovou v právní věci

žalobce: **T. M., narozený X**
státní příslušnost Moldavská republika
t. č. Pobytové středisko, Na Kopci 5, 735 64 Havířov

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2021 č. j. OAM-132/LE-VL12-K01-2021, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2021 č. j. OAM-132/LE-VL12-K01-2021, jímž bylo rozhodnuto tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno. Žalobce namítal, že žalovaný s ním měl provést řádný pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jelikož uvedl nové

skutečnosti. Provedení pohovoru bylo nezbytné ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný nesprávně dovodil nepřipustnost opakované žádosti, ačkoliv část okolností považoval za nevěrohodné a posoudil je částečně meritorně, aniž by provedl řádný pohovor. Žalobce rovněž namítal, že podklady, z nichž žalovaný vycházel, obsahují pouze obecné informace o Moldavské republice, ale žádnou informaci o jednání soukromých osob a faktické možnosti domoci se ochrany u státních orgánů. Žalovaný přitom byl povinen postupovat individuálně. Žalobce zdůraznil, že konkrétně popsal veškeré potíže, které měl se soukromými osobami. Ačkoliv neposkytl jakékoliv důkazy, jeho výpověď byla naprosto věrohodná, držel se jedné dějové linie. Žalobce zopakoval, že žalovaný byl povinen z jeho výpovědi vycházet a provést s ním řádný pohovor. Rovněž tak měl buď získat informace, které vyvracejí, že policie občanům Moldavské republiky neposkytuje pomoc, anebo měl vycházet z jeho výpovědi, a toto promítnout do rozhodnutí. Nic z toho se ovšem nestalo. Žalobce dále uvedl, že nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu může spočívat v tom, že osobě hrozí od soukromých osob vážná újma, ale státní orgány nejsou schopny nebo ochotny poskytnout jakoukoliv pomoc. Žalovaný tak měl zkoumat, jestli to je skutečně pravda. Jak totiž vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalovaný se v předchozím řízení o žádosti nezaobíral faktickou pomocí ze strany státních orgánů v takovýchto případech a informace obsažené ve správním spise tuto informaci postrádají. Tento nesprávný postup vyplývá zejména ze skutečností, že žalovaný neshledal důvody pro opakované posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, zatížil rozhodnutí procesním pochybením a především neposoudil obsah žádosti o mezinárodní ochranu z pohledu nově uváděných důvodů. Žalobce namítal, že žalovaný nevyvrátil jeho tvrzení, přesto z nich vycházel, jeho výpověď nebyla vůbec hodnocena, proto je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobce namítal, že žalovaný porušil § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, řádně neprovedl nezbytný pohovor k žádosti, neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, navíc dostupné doklady pro vydání rozhodnutí hodnotil tendenčně.

2. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a konstatoval, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je druhá v pořadí. Dne 21. 10. 2021 poskytl žalobce k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany údaje. Dle § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu se pohovor neprovádí, byla-li žádost podána opakovaně. V takovém případě ministerstvo umožní sdělit důvody žádosti písemně nebo jiným vhodným způsobem. Z obsahu spisu plyne, že žalovaný dal žalobci možnost sdělit důvody ústně a písemně – poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu za účasti tlumočníka, a proto nebyl důvod provést pohovor. Při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný vycházel především z výpovědi žalobce učiněných v průběhu současného a předchozího azylového řízení a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Moldavsku. V souladu s § 36 odst. 3 správního řádu byla žalobci dána možnost se s uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobce této možnosti nevyužil a s podklady se seznámit odmítl. Zároveň se k těmto podkladům nijak nevyjádřil a ani je nedoplnil. K dotazu správního orgánu, zda-li chce uvést ještě nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by měl správní orgán vzít v úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, sdělil, že žádné takové

skutečnosti uvést nechce. Žalovaný nepovažuje žalobní námitky stran neprovedení pohovoru a stran nedostatečně použitých podkladů za relevantní. V průběhu správního řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo zjištěno, že se neobjevily nové skutečnosti nebo zjištění ve smyslu zákona o azylu, které nebyly bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Co se pak týče jeho zcela nových tvrzení, tedy že měl mít i další potíže s policií, a to kvůli marihuaně, kterou policisté našli v jeho autě a následně jej v této souvislosti vydírali, chtěli po něm peníze, a když si stěžoval, tak policista, který od něj peníze požadoval, byl vyhozen z práce a následně mu vyhrožoval, a že se právě kvůli těmto skutečnostem obává návratu do vlasti, žalovaný uvedl, že tyto skutečnosti byly žalobci objektivně známy již v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť k těmto událostem mělo podle jeho tvrzení dojít v r. 2015. První žádost o mezinárodní ochranu přitom podal v r. 2020. Žalobce tak měl možnost i povinnost uvést tyto skutečnosti za účelem jejich posouzení již tehdy. Jeho tvrzení, že měl strach a nemluvil o tom, nelze považovat za tvrzení hodnověrné, a to s ohledem na to, že byl o svých povinnostech poučen a mohl kdykoliv kontaktovat i právní pomoc a skutečnosti během prvního řízení sdělit, což se však nestalo. Je tedy důsledkem pouze jeho vlastního zavinění, že tyto skutečnosti nebyly předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany, a nejedná se tedy o nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. S ohledem na to nebyl žalovaný ani povinen posuzovat, zda se žalobci může dostat dostatečné ochrany v zemi původu, na což poukazoval v žalobě. Žalovaný rovněž zdůraznil, že opakovanou žádost podal žalobce kupodivu až poté, co byl pro svůj nelegální pobyt na území zadržen Policií ČR a umístěn v Záchytném zařízení pro cizince ve Vyšních Lhotách. Žalobce opakovanou žádost podal nikoliv z toho důvodu, že u něho nastaly jakékoliv nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu, nýbrž z prosté snahy o legalizaci svého dalšího zdejšího pobytu poté, co byl pro svůj dlouhodobý nelegální pobyt v ČR zadržen příslušnými policejními orgány a umístěn v záchytném zařízení pro cizince. Žalovaný uzavřel, že z podkladů pro rozhodnutí plyne, že v Moldavské republice nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ust. § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nebo by svědčila o tom, že by žadatel mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo, že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

3. Soud o žalobě rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se na výzvu soudu dle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve stanovené lhůtě, ani ke dni rozhodnutí soudu, nevyjádřil a nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání nesdělil.
4. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 s. ř. s. v platném znění, v mezích žalobních bodů a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

5. Ze správního spisu vyplývá, že dne 6. 10. 2021 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. V rámci údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany sdělil, kromě jiného, že je státním příslušníkem Moldavska, moldavské národnosti. Je svobodný, bezdětný. Nemá žádné politické přesvědčení. K průběhu své cesty z vlasti do České republiky žalobce vypověděl, že vycestoval asi před dvěma lety, jel autobusem přes území Rumunska, Maďarska, Slovenska do České republiky, kde vstoupil asi 20. 9. 2019. V minulosti asi v r. 2016 pracoval v Německu a v r. 2017 v Polsku. O mezinárodní ochranu v České republice žádá podruhé. Jeho zdravotní stav je dobrý a nemá žádná zdravotní omezení ani jiné zvláštní potřeby. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu vypověděl, že v Moldavsku má problémy a nemůže se tam vrátit. V r. 2009 se tam konaly parlamentní volby, mladí lidé šli na mítink, kterého se i on zúčastnil. Policie zadržela skupinu lidí, mezi nimiž se nacházel. Opsala si jejich iniciály. Následně měl problémy si sehnat práci. Za další důvod žádosti označil skutečnost, že z Itálie dovezl auto, vrátil se do Moldavska. Byl na oslavě narozenin, a když se s kamarádem vracel, zastavila je policie. Kamarád měl u sebe marihuanu. On zaplatil úplatek 1 500 eur, aby neměl problémy. Přesto věc byla projednávána soudem. Policie napsala, že marihuana byla v jeho autě a on musel zaplatit pokutu. Následně byl vydírán. Nejprve tedy zaplatil oněch 1 500 eur a poté ještě 300 eur. Když po něm požadovali úplatek podruhé, obrátil se na protikorupční oddělení a napsal vysvětlení. Policista, který chtěl úplatky, byl z práce vyhozen a do konce života nesmí pracovat ve státní správě. Tento policista mu pak začal vyhrožovat zastřelením. Jeho hrozby byly vážné. On se pak rozhodl podat žádost o rumunský pas a z vlasti odjet. Pas mu vydán nebyl. To vše se událo v r. 2015. V předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany tyto skutečnosti neuváděl, neboť se domníval, že postačuje zmínit jen okolnosti ohledně účasti na mítinku. Na dotaz správního orgánu, z jakého důvodu tedy tyto skutečnosti neuvedl, přestože byl poučen správním orgánem, že je povinen uvést všechny důvody podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice, žalobce odpověděl, že poprvé měl strach i obavy, zda-li to má říkat. Zopakoval, že se domníval, že jím uváděné důvody budou dostatečné. Jiné skutečnosti k podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobce nesdělil.
6. Ze správního spisu se dále podává, že žalobce nepředložil v průběhu správního řízení žádné doklady osvědčující jeho totožnost a státní příslušnost.
7. Součástí správního spisu je i dokumentace ohledně předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, kterou podal 6. 11. 2020. Správní řízení bylo vedeno pod č. j. OAM-130/LE-VL17-2020. V průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce označil za důvod žádosti problémy s policií v souvislosti s jeho účastí na mítinku v r. 2016. Policie jej zadržela a on kvůli tomu nemůže najít práci. Měl problémy i s vydáním cestovního dokladu, vydání pasu jej stálo značnou sumu peněz a on se tak do vlasti nemůže vrátit. Ve vlasti nebyl nikdy trestně stíhán, neměl tam žádné potíže zapříčiněné jeho rasou, národností, náboženstvím, pohlavím, příslušností k sociální skupině či sociálnímu přesvědčení a žádné potíže neměl ani při vycestování z vlasti. Rozhodnutím ze dne 9. 12. 2020 správní orgán žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu s odůvodněním, že žadatel o azyl přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu a zároveň žadatel neprokázal, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. Proti rozhodnutí správního orgánu podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji rozsudkem

ze dne 8. 3. 2021 č. j. 18 Az 2/2021-l2 zamítl. Rozsudek nabyl právní moci 7. 4. 2021. Proti rozsudku podal žalobce kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud usnesením č. j. 3 Azs 87/2021-34, které nabylo právní moci 15. 8. 2021, odmítl.

8. Součástí správního spisu jsou dále informace, které žalovaný shromáždil v průběhu posuzovaného správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Moldavsku. Žalovaný konkrétně vycházel z Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu, stav: červenec 2021 z 28. 7. 2021 a ze Zprávy ČTK ze dne 6. 8. 2021, „Moldavský parlament vyslovil důvěru vládě premiérky Gavrilitsaové“.
9. Ze správního spisu se dále podává, že dne 30. 11. 2021 byla žalobci dána možnost v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobce této možnosti nevyužil, s podklady se odmítl seznámit, k podkladům se nijak nevyjádřil a ani je nedoplňoval. K dotazu správního orgánu, zda-li chce uvést ještě nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by měl správní orgán vzít v úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, sdělil, že žádné takové skutečnosti uvést nechce.
10. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
11. Podle ust. § 25 písm. i) téhož zákona, řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
12. Z ust. § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu plyne, že se v případě podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neprovádí pohovor; v takovém případě ministerstvo umožní sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem. Z obsahu spisu je zřejmé, že takto žalovaný postupoval, žalobci umožnil sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jak vyplývá z výše citovaného správního spisu, konkrétně z poskytnutí údajů k podané žádosti za přítomnosti tlumočníka. Námitka žalobce, že žalovaný s ním neprovedl pohovor, tak není důvodná. Ze správního spisu bylo rovněž zjištěno, že žalobce převzal poučení pro žadatele o mezinárodní ochranu. V rámci protokolu o seznámení se s podklady rozhodnutí mezinárodní ochrany byl rovněž poučen podle § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti se vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí, rovněž byl poučen o možnosti uvést nové skutečnosti nebo informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení jeho žádosti, stejně tak o právu vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich využití, čehož žalobce nevyužil, s podklady se odmítl seznámit, nijak se k nim nevyjádřil ani je nedoplňoval a na výslovný dotaz správního orgánu, zda-li chce uvést ještě nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by měl správní orgán vzít v úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany odpověděl, že žádné takové skutečnosti uvést nechce.

13. Soud dále zastává názor, že skutkový stav byl žalovaným zjištěn dostatečně, za tím účelem si žalovaný opatřil dostatek podkladů, umožnil žalobci uvést veškeré důvody, které jej vedly k podání opakované žádosti, shromáždil rovněž aktuální zprávy o zemi původu. Všechny získané podklady žalovaný v napadeném rozhodnutí zohlednil a z odůvodnění je zřejmé, z čeho žalovaný vycházel, jakými úvahami se řídil při posuzování podkladů pro vydání rozhodnutí a k jakým závěrům dospěl. K namítanému porušení § 3 správního řádu, resp. § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu nedošlo. Rozhodnutí je přezkoumatelné.
14. Po porovnání tvrzení žalobce v rámci řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany a jeho tvrzení v posuzované věci dospěl soud k závěru, že žalobce uvádí naprosto stejné motivy odchodu z vlasti a neochoty se do Moldavské republiky vrátit. Shodně jako v průběhu správního řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl problémy s policií v souvislosti s účastí na mítinku v r. 2016 a s tím související problémy s nalezením zaměstnání a získání cestovního dokladu. Ve shodě s žalovaným také soud zastává názor, že nová tvrzení žalobce o jeho potížích s policií kvůli tomu, že policisté v jeho autě našli marihuanu a následně byl policistou vydírán, bylo mu vyhrožováno, k čemuž dle tvrzení žalobce mělo údajně dojít v r. 2015, musela být žalobci známa již v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany a žalobce tak měl možnost i povinnost je uvést za účelem jejich posouzení již v průběhu předchozího správního řízení, pokud tyto okolnosti považoval za natolik závažné pro jejich uvedení, jakožto důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce byl přitom poučen o povinnosti uvést veškeré žádosti a sdělit úplné údaje. Také soud zastává názor, že je důsledkem pouze vlastního zavinění žalobce, že tvrzení o problémech s policistou, jeho výhrůzkami a vydíráním nebylo předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany, a nejedná se tedy o novou skutečnost nebo zjištění, které by nebylo bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení, jak požaduje ust. § 11 a odst. 1 zákona o azylu. Soud také sdílí názor žalovaného, že z informací o zemi původu, které mu posloužily jako podklad pro vydání rozhodnutí, nevyplynula žádná změna okolností, ke které by byl žalovaný z úřední povinnosti vázán přihlédnout s ohledem na uváděné důvody žádosti.
15. Soud pro úplnost uvádí, že je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany (§ 10a odst. 2 zákona o azylu).
16. V posuzované věci byly naplněny zákonné podmínky stanovené § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podaná na území České republiky, byla správně shledána nepřípustnou a za daného stavu pak dle § 25 písm. i) zákona o azylu bylo řízení zastaveno.
17. Krajský soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
18. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně žádné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 23. 3. 2022

Mgr. Jarmila Úředníčková, v. r.
samosoudkyně